

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

IX: Nomevs vel Bubulci

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

THEOCRITI NOMEVS VEL
Bubulci. Eidyllion IX.

DAPHNIS ET MENALCAS.

B Vcolicum cane Daphni, sed & prior incipe
cantum,
Incipe carmina prima, sequatur deinde Me
nalcas.

Ipsis interea uitulos submittite bobus,
Et uaccis nondum puerentibus addite tauros:
Ut simul hi pascantur, & in criftantibus errent
Herbarum folijs, nec de grege prorsus aberrent.
Carmina tu uero cane pastoralia Daphni
Hic coram, respondeat ipse aliunde Menalcas.

D. Dulce sonat uitulus, bouis est nox grata canis,
Fistula dulcis & haec, & pastor dulcis & ipse
Dulce canens tereti modulor sub arundine carmine,
Propter aqua gelida uiridi mihi lectus i herba est,
Albarum pelles quem constrauere iuuencum,
Quas Notus e scopulo deiecit mollia saevis
Arbuta rodentes, uultuq; afflavit amaro.
Torrida ego astatis tam curro tempora sicca,
Quantum uerba iuuat natos audire parentum.
Sic Daphnis cecinit, sic reddidit inde Menalcas.

M. Actna parés, et nos uiridi recubamus in antro,
Hic ubi sunt pulchri per concava saxa recessus.

Tot b

EIDYLLION IX.

Tot bona posideo, quot uel per somnia cuiquam
Apparere queant: mibi maximus est ouium grec,
Alia mibi innumeræ rodunt dumeta capelle,
Ad caput atq; pedes pelles ponuntur ouine,
Pinguis ad aërijs congestum è quercubus ignem
Exta coquo, quem saginis tunc nutrio lignis,
Quum mala uenit hyems, quis sic brumalia curo
Tempora, ut esse nuces duras edentulus, adsit
Dummodo decocti gratissima copia pulitis.

His applaudebam mox ipse, & debita utriq;
Dona dedi, tibi Daphni bonam de robore clauam,
Quam patris ab r adice mei produxit agellus
Sponte sua, quam nemo faber reprehendere poscit.
At testa haud fragili conchylia pulchra Menalca,
Cuius in Icarij captæ maris æquore carnes
Ipse ego pastus eram, partes in quinq; resectas
Conuiuis totidem: tum protinus ille recepta
Argutum resona cecinit testudine carmen.

Vos ò bucolicæ salute ante omnia Musæ,
Et mibi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipse prius cecini præsens pastoribus illis,
Ne grauis in summa surgat mibi pustula lingua.

Formicæ formica placere, cicada cicadæ,
Acciptri solet accipiter, mibi carmen, & ipsæ
Pierides, quibus optârim mibi semper abundet
Plena domus: nec erum mibi somnus dulcior ullus
Obrepat qui sponte sua: nec tam mibi gratum est,

ME.

B

THEOCRITI

Si neq; sperati subita extent gaudia ueris,
Non apibus tam picta placent per gramina floret;
Quam mibi sunt Musæ super oia gaudia charæ:
Nam quos aspiciunt illæ exhilarantq; uidentes,
Lædere nulla queant hos diræ pocula Circæ.

ARGUMENTVM DECIS
mi Eidylij.

Incertum est quo in loco carmen illud dispositum
sit. Milon uero & Battus inter metendum sibi ui-
cem colloquuntur. Atque at Battus cantricem puel-
lam Polybutæ cuiusdam sive filiam, sive famulam,
quamobrem etiam Milon eum prouocat, uelut len-
te metentem. Et Battus quidem suam ipsius infamia
confitenti, q; ob illius amorem parum animi com-
pos esset, Milon acerbè cauillando illudit, amicam
eius, q; nigra, tenuis, claudaq; erat, μολυτιν καλε
μουσα, hoc est, locustam stipularem appellans. Ad
qua nihil arrogantius respondens Battus, non solù
cæcum esse Plutū, sed et Cupidinē dicit. Tandem addū
ctus à Milone, cantilenam de amica sua inter mete-
dum recitat, ea quoq; cōprehendentem, qua de Ly-
tiersa Midæ filio narrantur, q; ob imperfectos ab
eo hospites, conficerse Hercules traditur. Itaq; fini-
ta cantilena collaudat Milon, q; dignum operari
carmen dixerit, & ue reliquum amoris sui dilucu-
lo matri exponat, hortatur.

THEO-